

Ireparabile

de Bogdan Suceavă

- L-ați văzut pe Mitică ? întrebă șeful, deschizînd ușa de la atelier.
- Era pe-aici, pe sub *Fordul* ăla ruginit, zise Romeo. Nu i-ai zis să lucreze pe burtă ?

Șeful se întoarse spre el:

- Prea mulți deștepți pe aici. Într-o zi o să iei în cap cheia aia franceză.
- De ce eu ? se supără mecanicul. Permisul meu de muncă e în regulă. Nu pe mine mă vînează aștia de la agenție.

Romeo ținea în mîna dreaptă un furtun lung, pe care tocmai se pregătea să-l monteze unde-i era locul. Mustața neagră îi stătea ridicată a zîmbet.

- Te-am cules de pe stradă, și acum faci bot, zise șeful. M-am săturat de tine. Nici măcar nu fusesei mecanic în țară.

Șeful se șterge de ulei pe prosopul galben, care acum arăta ca dracu'. Lîngă el, negru de unsori din cap pînă-n picioare, Romeo începu să-și arate dantura de aur.

- Nimeni n-a fost în țară ce trebuie. Cîștigi *greencardu'* , apoi devii ce trebuie.

Din dreapta atelierului celălalt mecanic, Pamfil, zise:

- Și chiar te-a luat în țară poliția ? Ce povesteai ? Zi înainte.
- De trei ori, făcu Romeo. Odată a fost înainte, la Timișoara, pentru adus de la sîrbi piese de tractor. De două ori a fost acuma', de curînd, pentru tot felul de prostii pe care le face toată lumea. În Mangalia le făcea toată lumea. Da' bătaie n-am mîncat niciodată.

Pamfil agăță la locul lui în cui ciocanul de treizeci de livre. Îl porecliseră "monstrul".

- Mangalia e un oraș de țigani, zise Pamfil.

- Țigan ești tu, zise Romeo, d’ăla urît, din Găiești.